

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **R. R.**, zastoupený Mgr. Radanou Bužkovou, advokátkou se sídlem Údolní 406/48, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje**, se sídlem 30. dubna 1682/24, Ostrava, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované, v řízení o nesouhlasu Městského soudu v Praze s postoupením této věci Krajským soudem v Ostravě,

t a k t o :

K projednání věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 9 A 166/2019 **je příslušný** Krajský soud v Ostravě.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou dne 1. 7. 2019 u Krajského soudu v Ostravě domáhá ochrany před nezákonným zásahem, který spatřuje v předvolání k provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“).

[2] Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 14. 11. 2019, č. j. 22 A 48/2019 - 20, postoupil věc podle § 7 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), Městskému soudu v Praze. V daném případě příslušníci Policie ČR předvolali žalobce za účelem provedení identifikačních úkonů. Tato činnost Policie ČR vychází podle krajského soudu z obecného vymezení její působnosti podle § 2 zákona o policii, při které Policie ČR není v postavení správního orgánu, nýbrž ve své základní „roli“ ve smyslu § 1 zákona o policii, tedy v postavení ozbrojeného bezpečnostního sboru. Podle § 83 s. ř. s. je v případě ozbrojeného bezpečnostního sboru žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a tím je v případě Policie ČR podle § 5 odst. 1 zákona o policii Ministerstvo vnitra se sídlem v Praze.

[3] Městský soud v Praze s postoupením věci nesouhlasí, a proto věc předložil dne 10. 2. 2020 k rozhodnutí o místní příslušnosti Nejvyššímu správnímu soudu (§ 7 odst. 6

věta druhá s. ř. s.). Místně příslušným k řízení je podle jeho názoru Krajský soud v Ostravě, neboť v projednávané věci žalovaná vystupuje v pozici správního orgánu, nikoli v pozici orgánu činného v trestním řízení.

[4] Nesouhlas Městského soudu v Praze s postoupením věci je důvodný.

[5] Podle § 7 odst. 2 věty první s. ř. s. nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, *je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany.*

[6] Nejvyšší správní soud z předloženého soudního spisu zjistil, že žalobce se domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalované, který spatřuje v jeho předvolání k provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona o policii, ze dne 18. 6. 2019, č. j. KRPT-212959-741/TČ-2016-070082. V rámci předvolání byl žalobce poučen, že účelem je získání osobních údajů pro účel budoucí identifikace podle § 65 zákona o policii, tj. a) snímání daktyloskopických otisků, b) zjišťování tělesných znaků, c) provádění měření těla, d) pořizování obrazových, zvukových a jiných záznamů, a e) odebrání biologických vzorků umožňujících získání informací o genetickém vybavení. V dané věci přitom není o povaze úkonu mezi účastníky řízení sporu.

[7] Jak správně poukázal Městský soud v Praze, otázkou, v jaké pozici vystupují policejní orgány při provádění identifikačních úkonů podle § 65 zákona o policii, se Nejvyšší správní soud již několikrát zabýval. V rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 As 335/2017 - 33, uvedl, že je nutno striktně odlišit úkony policejních orgánů podle § 65 zákona o policii a podle § 114 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu: „*Policejní orgány při provádění identifikačních úkonů podle § 65 zákona o policii plní úkoly v oblasti veřejné správy spočívající v tom, že vytvářejí a spravují databázi údajů využitelných při pátrání po trestné činnosti a jejím potírání. Nejedná se tedy o obstarávání důkazů pro objasnění trestní věci, v níž je předvolaná osoba obviněna. Identifikační úkony tudíž jako takové nevedou k naplnění účelu trestního řízení vedeného proti předvolané osobě. Žalovaná tak v daném případě nevystupuje v pozici orgánu činného v trestním řízení, ale v pozici správního orgánu (k dané problematice viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 9. 2013, sp. zn. I. ÚS 2661/13 či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2015, č. j. 9 As 168/2015 - 43 a ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 13/2017 - 93).*“

[8] Nejvyšší správní soud tento závěr aproboval též ve svém nedávném rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 7 As 389/2019 - 13, v němž neshledal důvod odchytil se od právního názoru vysloveného ve shora citovaném rozsudku třetího senátu a v procesně obdobné věci, jako je věc nyní projednávaná, konstatoval, že „*je zřejmé, že jednání policejního orgánu, v němž stěžovatel spatřoval nezákonný zásah, spadá do plnění úkolů v oblasti veřejné správy. Příslušný policejní orgán proto vystupoval vůči stěžovateli v pozici správního orgánu a nikoliv v pozici ozbrojeného bezpečnostního sboru.*“.

[9] V projednávané věci tedy žalovaná vystupuje v pozici správního orgánu, nikoli v pozici organizovaného bezpečnostního sboru ve smyslu § 83 s. ř. s., který není správním orgánem, ani v pozici orgánu činného v trestním řízení. Pokud by žalovaná v souvislosti s identifikačními úkony vystupovala v pozici orgánu činného v trestním řízení (nikoliv správního orgánu), věc by navíc byla vyloučena ze správního přezkumu, resp. krajský soud

by měl žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost (srov. rozsudky NSS ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 13/2017 - 93, a ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 As 335/2017 - 33). Policejní orgány při provádění identifikačních úkonů podle § 65 zákona o policii plní úkoly v oblasti veřejné správy. Tyto úkoly spočívají v tom, že vytvářejí a spravují databázi údajů použitelných pro pátrání po trestné činnosti a její potírání. Neobstarávají důkazy pro objasnění trestní věci, v níž je předvolaná osoba obviněna. Identifikační úkony jako takové nijak nevedou k naplnění účelu trestního řízení proti předvolané osobě (na rozdíl od úkonů podle § 114 trestního řádu).

[10] Předvolání žalobce ze dne 18. 6. 2019 k provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona o policii vydalo Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odbor hospodářské kriminality, Na Hradbách 23, Ostrava, pracoviště Opava, Tyršova 26, Opava. Jedná se o vnitřní organizační jednotku (útvary policie) zřízenou v rámci působnosti Policie ČR podle § 6 odst. 1 písm. c) zákona o policii. Každé krajské ředitelství policie je organizační složkou státu (§ 8 odst. 1 zákona o policii), která zahrnuje i případné podřízené útvary (obvodní a městská ředitelství). V nyní posuzovaném případě je tak správním orgánem, jemuž je přiřitatelné jednání policejního orgánu, v němž stěžovatel spatřoval nezákonný zásah, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje. Jelikož tento správní orgán má sídlo v Ostravě, je místně příslušným k projednání a rozhodnutí věci podle § 7 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud v Ostravě.

[11] S ohledem na shora uvedené soud Nejvyšší správní soud uzavírá, že k řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované je příslušný Krajský soud v Ostravě, nikoliv Městský soud v Praze. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o této otázce jsou soudy vázány (§ 7 odst. 6 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu